

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1203/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Ј.Х., Т.Р. и М.М., свих из С., чији је заједнички пуномоћник А.М., а које у ревизијском поступку заступа З.К., адвокат из С., против тужених О.С., коју заступа Општински јавни правобранилац и Х. М. из С., кога заступа пуномоћник Р.П., адвокат из С., ради утврђења постојања дискриминације, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1504/14 од 14.11.2014. године, у седници одржаној 18. новембра 2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1504/14 од 14.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Сјеници П1 бр. 378/13 од 13.12.2013. године, у ставу првом изреке, одбијен тужбени захтев тужилаца према туженима који су тражили утврђење постојање дискриминације као доктора стоматологије, повреде угледа, части, достојанства, психичког интегритета и мирног живота и утврђење да су тужиоци имали право да буду радно ангажовани о трошку буџета Општине С. и да се тужена Општина С. обавезе да тужиоце радно ангажује под истим условима као и друге докторе стоматологије и медицине.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП учињена пред другостепеним судом, јер је апелациони суд оценио све жалбене наводе који су од одлучног значаја за пресуђење ове парнице.

Тужиоци (доктори стоматологије, незапослени и евидентирани код Националне службе за запошљавање) сматрају да их је јавна власт (општинско веће) одлуком од 11.04.2012. године дискриминисала зато што је одлучила да финансира радно ангажовање девет доктора опште медицине и једног стоматолога са евиденције незапослених лица у периоду од три месеца код Дома здравља у С.

Општинско веће је 11.04.2012. године донело закључак да ће Општина С. у циљу пружања квалитетније и потпуније здравствене заштите грађанима на њеном подручју финансирати девет доктора медицине и само једног стоматолога за рад у Дому здравља С. за временски период од три месеца. На седници која је одржана 10.09.2012. године донет је закључак да се заједно са директором Дома здравља у С. може сагледати могућност и закључити уговор о привременом радном ангажовању на одређено време незапослених доктора стоматологије. Дом здравља је сматрао да за привремено запошљавање доктора стоматологије не постоји потреба и да за њихово запошљавање нема довољно финансијских средстава.

Уговором о регулисању међусобних права и обавеза од 27.06.2012. године који је закључен између Општине С. и Здравственог центра у У., регулисана су међусобна права и обавезе уговорних страна, а у складу са закључком Општинског већа С. од 14.04.2012. године и акта Здравственог центра У. у погледу решавања радноправног статуса одређеног броја незапослених доктора медицине са статусом запослених на одређено време и обавезе Општине С. у делу који се односи на обезбеђивање зарада и других трошкова.

Код таквог чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен.

Наиме, у конкретном случају нису су се стекли услови за утврђење да је извршена дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа и уживање под једнаким условима свих права из области рада из члана 16. Закона о забрани дискриминације и чл. 18, 19. и 20. Закона о раду.

Наиме, по члану 16. став 3. тог закона не сматра се дискриминацијом прављење разлике, искључење или давање првенства због особености одређеног посла код кога лично својство лица представља стварнији и одлучујући услов обављања посла, ако је сврха која се тиме жели постићи оправдана, као и предузимање мера заштите према појединим категоријама лица.

Из цитиране одредбе произилази да не представља дискриминацију одлука органа јавне власти да финансира радни однос на одређено време доктора опште медицине, а не доктора стоматологије (тужилаца) зато што за стручним профилом кадрова - тужилаца не постоји потреба. Давање првенства лекарима опште праксе и једном стоматологу представља одраз потребе локалне самоуправе и њених финансијских могућности и такво одлучивање је оправдано.

Осим тога, у току поступка тужиоци нису доказали да је неоправдана разлика учињена због политичких ставова тужилаца у локалној средини.

У односу на друготуженог правилно је одбијен тужбени захтев јер је он као председник Општинског већа био у саставу колегијалног органа јавне власти и није поступао као појединац у одлучивању, па самим тим није учинио акт дискриминације.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**